

Svatba: Tudi mi bomo enkrat živel!

Avtor: *Deja Crnović*

Svatba Jerneja Lorencija, ki so jo uprizorili v okviru tekmovalnega programa Tedna slovenske drame, zagotovo predstavlja letošnji vrhunec Lorencijevega pristopa, ki ga je nagradil Prešernov sklad.

Rušenje gledališke iluzije ter distance med igralci in občinstvom bistveno zaznamuje ustvarjanje letošnjega nagrajenca Prešernovega sklada, Jerneja Lorencija. A poleg takoj vidnih posegov je v ozadju njegovega ustvarjanja izjemno sodelovanje ansambla, ki na odru pričara čustveno in težko ulovljivo vzdušje. To gledalca oziroma gledalko prav zaradi pomanjkanja stroge distance zavede in toliko bolj usodno prizadene.

Besedilo **Rudija Šelige** je bilo prvič uprizorjeno leta 1981, ko se začne tudi Lorencijeva Svata. Šank iz osemdesetih, za katerega bi lahko prisegli, da smo ga videli v vseh gledaliških bifejih, slika Tita, "šuškavka" in startaske na **Aljažu Jovanoviću** ter borosanke na **Maji Končar**. Scenograf **Branko Hojnik** in kostumografinja **Belinda Radulović** sta poskrbela, da o časovni postavitvi ni zagat, hkrati pa je slovenski vsakdan iz osemdesetih, ki vsaj v modi doživlja svoj preporod, zadosten razlog za nostalgijo.

Vsa toplina, ki jo pričara tudi glasba iz radia, se začne hitro drobiti; zaradi tesnobe nedeljskega popoldneva, zaradi nerazčiščenih odnosov med gosti bifeja pri Jožici, zaradi temnih plati jugoslovanske družbe, ki jih v nostalgičnih spominih praviloma potlačimo. "Božja otroka" Lenka (**Nina Ivanišin**) in Jurij

"Božja otroka" Lenka (Nina Ivanišin) in Jurij (Janez Škof) vsako nedeljo odideta do župnika in upata na poroko.

(**Janez Škof**), ki vsako nedeljo odideta do župnika in upata na poroko, sta zunaj okvirov zgodovine in geografije ter zato odlična tarča izpraznjenih in brezciljnih posameznikov, da si s svatbo popestrijo dan in "tepčka" sprejmejo medse.

Poleg izjemne igre celotne zasedbe v Svatbi navdušujejo predvsem komaj vidni drobci, za katere se zdi, da uidejo uprizorjanju. Čustva, ki se zdijo neverjetno pristna, in pogledi, za katere bi prisegli, da so iskreni. Ranljivost Škofovega Jurija, ki na neki točki tudi resnično začne krvaveti pod klofutami Shizofrenika Aljaža Jovanovića, je ganljiva, kot so tudi odnosi med liki in posledično igralci, na primer med Lenko in Tajo (**Tina Vrbnjak**), med Žagarjem Maličem (**Gregor Baković**) in Shizofrenikom, ki na svatbi uprizorita pravi pevski boj, ter med nekdanjima zakoncema Grobarjem (**Matjaž Tribušon**) in Korbarjevo (**Maja Sever**), kjer se vmes znajde še miličnik (**Vojko Zidar**). Dodatno intimnost odnosom daje glasba, saj se usodni dramatski zasuki zgodijo prav prek skladb **Branka Rožmana**, ki se poigravajo s Šeligovim besedilom in ljudskim izročilom.

Milino likov še dodatno razbija krutost družbe in njenih članov, ko kljub navidezному sprejemanju Lenke in Jurija družčina (in družba) začne postavljati pogoje. Če želite biti med nami, se boste vedli tako kot mi, spoštovali iste običaje, hodili v službo in spoštovali zakone. Vse to iz ust ljudi, ki imajo na vesti uboj, goljufanje in izdajo. A zahteve, ki jih Sintica (**Barbara Cerar**) reši tako, da "kimaš, potem pa delaš, kar ti paše", so za Lenko in Jurija pretežke in vodijo v neizbežen zlom.

Postopen prehod v sedanjost, ko Titovo sliko zamenjuje znak za prepoved kajenja, podložena ramena pa siva poslovna oblačila strogih linij, stopnjuje občutek tesnobe, pomešan z občutkom krivde. Lorencijeva Svatba se kljub tragičnemu koncu parov konča s petjem, z drobcem upanja, ki pa je vsaj toliko varljiv kot naša nostalgija do preteklih časov.

Milino likov razbija krutost družbe in njenih članov, ko kljub navideznemu sprejemanju Lenke in Jurija družčina (in družba) začne postavljati pogoje.